

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการเล่นอินเทอร์เน็ตของนักเรียนในการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและด้านการให้ข้อมูลส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ต การสนทนาบนอินเทอร์เน็ต การรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และการใช้บริการเว็บไซต์อินเทอร์เน็ต กลุ่มตัวอย่างที่วิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1 จำนวน 392 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้กลับคืนมารวมทั้งสิ้น 392 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ใช้วิธีหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างตัวแปร 2 กลุ่มโดยทดสอบค่าที (t-test) ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) เมื่อพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการทดสอบความแตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของ Fisher's LSD test

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1 ได้ดังนี้

1. ความถี่ และร้อยละของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1
 - 1.1 จำแนกตามลักษณะโรงเรียน เป็นนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วนอย่างละ 98 คน และโรงเรียนแบบสหศึกษา 196 คน
 - 1.2 จำแนกตามเพศเป็นเพศชาย 196 คน เป็นเพศหญิง 196 คน
 - 1.3 จำแนกตามการมีคอมพิวเตอร์ใช้ที่บ้าน นักเรียนมีคอมพิวเตอร์ใช้ที่บ้าน 300 คน (ร้อยละ 76.5) ไม่มี 88 คน (ร้อยละ 22.4) ไม่ตอบ 4 คน (ร้อยละ 1.0)
 - 1.4 จำแนกตามการมีอินเทอร์เน็ตใช้ที่บ้าน มี 227 คน (ร้อยละ 57.9) ไม่มี 161 คน (ร้อยละ 41.1) ไม่ตอบ 4 คน (ร้อยละ 1.0)

1.5 จำแนกตามช่วงเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ต ช่วงเวลา 08.00-12.00 น. มี 45 คน (ร้อยละ 11.5) 12.00-16.00 น. มี 110 คน (ร้อยละ 28.1) 16.00-20.00 น. มี 128 คน (ร้อยละ 32.7) 20.00-24.00 น. มี 86 คน (ร้อยละ 21.9) 24.00-08.00 น. มี 12 คน (ร้อยละ 3.1) ไม่ตอบ 11 คน (ร้อยละ 2.8)

1.6 จำแนกตามสถานที่ในการใช้อินเทอร์เน็ต ใช้ที่บ้านตัวเอง 204 คน (ร้อยละ 52.0) บ้านเพื่อน 9 คน (ร้อยละ 2.3) หอพัก 2 คน (ร้อยละ 0.5) โรงเรียน 63 คน (ร้อยละ 16.1) ร้านบริการอินเทอร์เน็ต 109 คน (ร้อยละ 27.8) ไม่ตอบ 5 คน (ร้อยละ 1.3)

1.7 จำแนกตามลักษณะครอบครัว มีครอบครัวผู้ปกครองอยู่ด้วยกัน 296 คน (ร้อยละ 75.5) หย่าร้าง 25 คน (ร้อยละ 6.4) แยกกันอยู่ 43 คน (ร้อยละ 11.0) เสียชีวิต (คนเดียว) 23 คน (ร้อยละ 5.9) ไม่ตอบ 5 คน (ร้อยละ 1.3)

1.8 จำแนกตามการพักอาศัยกับผู้ปกครอง อยู่กับบิดา 12 คน (ร้อยละ 3.1) มารดา 60 คน (ร้อยละ 15.3) บิดามารดา 287 คน (ร้อยละ 73.2) ผู้ปกครอง/ญาติ 29 คน (ร้อยละ 7.4) ไม่ตอบ 4 คน (ร้อยละ 1.0)

1.9 จำแนกตามรายได้ มีผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท 21 คน (ร้อยละ 5.4) 5,000-10,000 บาท 136 คน (ร้อยละ 34.7) 10,000-15,000 บาท 108 คน (ร้อยละ 27.6) มากกว่า 15,000 บาท 118 คน (ร้อยละ 30.1) ไม่ตอบ 9 คน (ร้อยละ 2.3) มีนักเรียนมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 1,000 บาท 95 คน (ร้อยละ 24.2) 1,000-2,000 บาท 202 คน (ร้อยละ 51.5) 2,000-3,000 บาท 74 คน (ร้อยละ 18.9) มากกว่า 3,000 บาท 12 คน (ร้อยละ 3.1) ไม่ตอบ 9 คน (ร้อยละ 2.3)

1.10 จำแนกตามการได้รับการดูแลจากผู้ปกครอง มีนักเรียนได้รับการดูแลจากผู้ปกครองในระดับมาก จำนวน 52 คน (ร้อยละ 13.3) ปานกลาง จำนวน 265 คน (ร้อยละ 67.6) ไม่มี จำนวน 75 คน (ร้อยละ 19.1)

1.11 จำแนกตามการได้รับการดูแลจากอาจารย์ มีนักเรียนได้รับการดูแลจากอาจารย์ในระดับมาก 104 คน (ร้อยละ 26.5) ปานกลาง จำนวน 240 คน (ร้อยละ 61.2) ไม่มี จำนวน 41 คน (ร้อยละ 10.5) ไม่ตอบ 7 คน (ร้อยละ 1.8)

2. ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1 โดยรวม พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต ความเสี่ยงด้านการให้ข้อมูลส่วนตัวมากที่สุด และมีด้านการรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์น้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียน จำแนกตามลักษณะของโรงเรียน เพศ สถานที่ในการใช้อินเทอร์เน็ต ช่วงเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ต การดูแลของผู้ปกครองและการดูแลของอาจารย์

3.1 นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนชายล้วน โรงเรียนหญิงล้วน และ โรงเรียนสหศึกษา มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยที่นักเรียนชายล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด และนักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียน โดยรวม พบว่านักเรียนในโรงเรียนชายล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมแตกต่างจากนักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนและ โรงเรียนแบบสหศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่นักเรียนในโรงเรียนชายล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่า แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะสถานศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมแตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนในโรงเรียนชายล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต ด้านการให้ข้อมูลส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ต ด้านการรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และด้านการใช้บริการเว็บไซต์อินเทอร์เน็ตแตกต่างจากนักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนแบบสหศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่นักเรียนในโรงเรียนชายล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่า แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะสถานศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตรายด้านแตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ส่วนในด้านการสนทนาบนอินเทอร์เน็ตนั้นพบว่าไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน

3.2 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยที่นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่านักเรียนหญิงในทุกด้าน

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียน โดยรวมและรายด้านพบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่านักเรียนหญิง แสดงว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่านักเรียนหญิง แสดงว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตรายด้านแตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

3.3 นักเรียนที่ใช้อินเทอร์เน็ตในช่วงเวลา 08.00-12.00 น., 12.00-16.00 น., 16.00-20.00 น., 20.00-24.00 น. และช่วงเวลา 24.00-08.00 น. มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดในช่วงเวลา 24.00-08.00 น. และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุดในช่วงเวลา 08.00-12.00 น. และช่วงเวลา 12.00-16.00 น.

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนโดยรวมและรายด้าน พบว่านักเรียนที่มีช่วงเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักเรียนที่มีช่วงเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

3.4 นักเรียนที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านตนเอง, บ้านเพื่อน, หอพัก, โรงเรียน และร้านบริการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดเมื่อใช้อินเทอร์เน็ตที่ร้านบริการ และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุดเมื่อใช้อินเทอร์เน็ตที่หอพัก

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนโดยรวมและรายด้าน พบว่านักเรียนที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่างสถานที่กัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักเรียนที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่างสถานที่กัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

3.5 นักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองในการใช้อินเทอร์เน็ตมาก, ปานกลาง และไม่ได้ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองในการใช้อินเทอร์เน็ต มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด และนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองมากมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนโดยรวมพบว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5

เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตด้านการให้ข้อมูลส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ต ด้านการรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และด้านการใช้บริการเว็บไซต์อินเทอร์เน็ต ไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตรายด้านไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5

ส่วนนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองปานกลางมีพฤติกรรมการสนทนากับอินเทอร์เน็ตแตกต่างจากนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตรายด้านแตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5

3.6 นักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์ในการใช้อินเทอร์เน็ตมาก, ปานกลาง และ ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์ในการใช้อินเทอร์เน็ต มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด และนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มากมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนโดยรวม พบว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มาก มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์ปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมแตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6

เมื่อจำแนกเป็นรายด้านนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตด้านการให้ข้อมูลส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ต ด้านการสนทนากับอินเทอร์เน็ต และด้านการใช้บริการเว็บไซต์อินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการ

ดูผลจากอาจารย์แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตรายด้านไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6

ส่วนนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มาก มีพฤติกรรมการรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์ปานกลาง และนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตรายด้านแตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1

1. จากการศึกษาพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลเป็นข้อคำถามเชิงลึกซึ่งอาจทำให้เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างไม่กล้าตอบข้อมูลตามความจริงและเมื่อได้นำแบบสำรวจไปให้กลุ่มตัวอย่างทำจะมีอาจารย์ฝ่ายปกครองของโรงเรียนนั้น ๆ เข้าไปดูแลด้วย นักเรียนอาจจะไม่กล้าเปิดเผยข้อมูลของตนเองซึ่งสอดคล้องกับหลักพฤติกรรมและจิตวิทยาวัยรุ่นที่ว่าเด็กวัยรุ่นเป็นวัยที่กล้าแสดงออกทางความคิดและการกระทำเมื่ออยู่เพียงคนเดียวหรือเมื่ออยู่รวมกันเป็นกลุ่มกับเพื่อน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่จะทำให้เด็กเกิดความหวาดระแวงในการกระทำของตน มีพฤติกรรมปิดบังซ่อนเร้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2534) เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในด้านการให้ข้อมูลส่วนตัวทางเพศมากที่สุด และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในด้านการรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์น้อยที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นเป็นวัยที่มีความต้องการและแรงขับเคลื่อนทางเพศสูง มีความต้องการที่จะแสวงหาความรักและการเป็นที่ยอมรับของบุคคลรอบข้าง โดยเฉพาะเพื่อนต่างเพศ (สุชา จันทรธรม, 2539) ซึ่งเด็กวัยรุ่นจะมีความกล้าที่จะทำอะไรหลายอย่างเมื่อใช้อินเทอร์เน็ตคนเดียว เช่น การเปิดดูเว็บไซต์ลามก การสนทนาเรื่องเพศกับคนแปลกหน้าบนอินเทอร์เน็ต (ปิยะ สมบุญสุราษฎร์, 2545) สอดคล้องกับงานวิจัยของอิซาเบลล์ (Isabelle, 2003) ที่ศึกษาเรื่อง “เด็กไทยกับภัยออนไลน์” กล่าวว่าวัยรุ่นร้อยละ 17 ใช้เว็บไซต์หาคู่เป็นประจำโดยฝากข้อมูลส่วนตัวและมีการสานความสัมพันธ์กับบุคคลแปลกหน้าที่ติดต่อเข้ามา โดยที่มีวัยรุ่นร้อยละ 9 ฝากรายละเอียดข้อมูลส่วนตัวไว้บนเว็บไซต์หาคู่มากกว่าหนึ่งเว็บไซต์

2. ลักษณะสถานศึกษามีทั้งที่เป็นแบบโรงเรียนชายล้วน โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนแบบสหศึกษา ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าสถานศึกษาทั้งสามแบบมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับที่น้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาพบว่านักเรียนในโรงเรียนแบบชายล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านแตกต่างจากนักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนและนักเรียนในโรงเรียนแบบสหศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนในโรงเรียนชายล้วนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนสหศึกษา สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 เพราะเด็กวัยรุ่นตอนต้นเป็นวัยอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศโดยเฉพาะผู้ชาย เมื่อร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงฮอร์โมนเพศทำให้มีความรู้สึกทางเพศ และมีความต้องการทางเพศ โดยเด็กวัยรุ่นชายจะมีพฤติกรรมการแสดงออกมากกว่าวัยรุ่นหญิง ในการเริ่มมีการแสดงออกทางเพศต่อเพศตรงข้ามเมื่ออยู่กันเป็นกลุ่มในเพศเดียวกัน และเมื่ออยู่รวมกลุ่มกันทั้งสองเพศจะมีความเหนียวแน่นซึ่งกันและกัน (สุชา จันทรเฒ, 2539)

3. นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด จากการศึกษาพบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่านักเรียนหญิง สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 สอดคล้องกับงานวิจัยของมานี ปิยะอนันต์ (2545) ที่เปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย พบว่านักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 3.5 นักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 15.5 และนักเรียนหญิงเคยดูรูปโป๊ร้อยละ 21.3 นักเรียนชายเคยดูรูปโป๊ร้อยละ 56.4 เพราะนักเรียนวัยรุ่นชายตอนต้นจะมีความต้องการและความรู้สึกทางเพศ รวมถึงการแสดงออกทางเพศต่อเพศตรงข้าม และการแสวงหาความรักจากเพศตรงข้ามมากกว่านักเรียนหญิง (Leitenberg, 1993) สอดคล้องกับงานวิจัยของสุสิทธิ์ อินทรไพบุลย์ (2536) ที่ศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนชายและหญิงมีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ช่วงเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งนักเรียนที่มีช่วงเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 จากการศึกษาพบว่าช่วงเวลาที่มียพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดคือช่วงเวลา 24.00-08.00 น. และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุดในช่วงเวลา 08.00-16.00 น. เพราะว่าในช่วงเวลา 24.00-08.00 น. เป็นช่วงเวลาที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่พักผ่อนแล้ว ทำ

ให้นักเรียนสามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างอิสระมีความเป็นส่วนตัวโดยที่ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมารบกวนและสอดคล้องพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต อาจทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสม เช่น การเข้าเว็บไซต์ลามก การสนทนาเรื่องเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า หรือการซื้อขายบริการทางเพศ (ปิยะ สมบุญสำราญ, 2545) ส่วนในช่วงเวลา 08.00-16.00 น. นั้นยังอยู่ในเวลาเรียนภายในโรงเรียน จากการศึกษาพบว่ามีอาจารย์คอยควบคุมดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตมากร้อยละ 26.5 และควบคุมดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตปานกลางร้อยละ 61.2 และเมื่อนักเรียนคนอื่นร่วมใช้อินเทอร์เน็ตด้วยทำให้นักเรียนไม่กล้าที่จะใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางที่ไม่เหมาะสมเพราะกลัวการถูกลงโทษจากอาจารย์ และมีความเหนียมอายต่อเพื่อนนักเรียนคนอื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของอิซาเบลล์ (Isabelle, 2003) ได้ศึกษาเด็กไทยกับภัยออนไลน์ กล่าวว่าโรงเรียนให้ความสนใจในเรื่องที่นักเรียนอาจเข้าไปในข้อมูลที่ไม่เหมาะสมโดยเฉพาะอย่างยิ่งเว็บไซต์ลามก โรงเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการตรวจสอบการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียน ซึ่งส่วนมากก็เป็นการให้ครูคอยเดินตรวจตามโต๊ะคอมพิวเตอร์ในขณะที่นักเรียนกำลังใช้อินเทอร์เน็ต

5. สถานที่ในการใช้อินเทอร์เน็ตมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนที่มีสถานที่ในการใช้อินเทอร์เน็ตต่างกัน พบว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 จากการศึกษาพบว่าสถานที่ในการใช้อินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุดคือร้านบริการ และสถานที่ในการใช้อินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยที่สุดคือหอพัก เพราะว่าการใช้อินเทอร์เน็ตที่ร้านบริการนั้นไม่มีคนคอยควบคุมดูแล และสอดคล้องพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเหมือนกับที่บ้าน และที่โรงเรียน ทำให้นักเรียนสามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างเสรี มีความเป็นส่วนตัว ไม่มีใครให้ความสนใจในขณะที่ใช้อินเทอร์เน็ตทำกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งอาจจะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่เหมาะสมได้ เช่น การเข้าเว็บไซต์ลามก การสนทนาเรื่องเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า หรือการซื้อขายบริการทางเพศ (ปิยะ สมบุญสำราญ, 2545) สอดคล้องกับงานวิจัยของศูนย์กรุงเทพโพลล์ (2546) ที่ศึกษาเรื่อง “เยาวชนกับเกมออนไลน์ยุคปัจจุบัน” พบว่าเยาวชนเพศชาย อายุระหว่าง 16-20 ปี เล่นเกมออนไลน์มากที่สุด ส่วนใหญ่จะเล่นเกมออนไลน์จากร้านอินเทอร์เน็ตที่อยู่ใกล้สถานศึกษาหรือใกล้บ้าน เพราะจะได้ไม่ถูกผู้ปกครองห้ามปรามในเวลาเล่นเกมออนไลน์และยังสามารถติดต่อกับเพื่อนใหม่ผ่านทางเกมออนไลน์ได้ด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของมานี ปิยะอนันต์ (2545) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนพบว่านักเรียนดูรูปโป๊จากร้านบริการร้อยละ 28.7

6. การได้รับการดูแลจากผู้ปกครองไม่เท่ากัน มีผลต่อพฤติกรรมในการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 จากการศึกษาพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองมากจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตน้อยที่สุด ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด ซึ่งจากการศึกษาพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่จะมีการสอดส่องดูแลพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตและให้คำแนะนำแก่บุตรหลาน เป็นผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมในการใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางที่เหมาะสม เพราะหากนักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตโดยลำพังโดยที่ไม่มีคนในครอบครัวให้ความสนใจ ผู้ปกครองจะไม่สามารถทราบได้ว่านักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อกระทำในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์หรือไม่ อาจทำให้นักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางที่ผิดได้ เมื่อจำแนกพฤติกรรมเป็นรายด้านจะพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการสนทนาบนอินเทอร์เน็ต โดยที่นักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากผู้ปกครองมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่า สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 สอดคล้องกับงานวิจัยของอิซาเบลล์ (Isabelle, 2003) ได้ศึกษาเด็กไทยกับภัยออนไลน์ พบว่ามีพ่อแม่เพียงร้อยละ 24 ที่บอกว่าตัวเองตรวจสอบการใช้อินเทอร์เน็ตของบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ซึ่งอีกร้อยละ 26 ไม่ทราบว่าตรวจสอบการใช้อินเทอร์เน็ตของบุตรหลานได้อย่างไร ซึ่งพบว่าการเกิดจากช่องว่างของความสามารถทางเทคโนโลยีของผู้ปกครองกับบุตรหลาน ซึ่งศรีคำตันทะพานิช (2544) ได้สรุปความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่ออินเทอร์เน็ตดังนี้

6.1 ผู้ปกครองยังไม่ค่อยรู้เรื่องการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของลูกทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างผู้ปกครองและเด็ก ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการสอดส่องดูแลการใช้งานอินเทอร์เน็ต

6.2 ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นว่าคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์ในการศึกษา ควรส่งเสริมให้มีการใช้มากขึ้น

6.3 ผู้ปกครองตระหนักถึงภัยอันตราย หรือความเสี่ยงที่อยู่บนอินเทอร์เน็ต รวมถึงการไม่รู้วิธีปฏิบัติตัวอย่างถูกต้องเมื่ออยู่บนอินเทอร์เน็ต ผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าทุกภาคส่วนควรเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลเด็กและเยาวชนในการใช้งานอินเทอร์เน็ต แนะนำถึงวิธีการใช้งาน ตลอดจนวิธีการลดความเสี่ยงต่าง ๆ

7. การได้รับการดูแลจากอาจารย์ที่โรงเรียนมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด จากการศึกษาพบว่าไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่า สอดคล้องกับ

สมมติฐานข้อที่ 6 เนื่องจากการใช้อินเทอร์เน็ตที่โรงเรียนนั้นมีอาจารย์คอยสอดส่องความประพฤติ ทำให้นักเรียน ไม่กล้าที่จะใช้อินเทอร์เน็ตไปในทางที่ไม่เหมาะสมเพราะกลัวการถูกลงโทษ เช่น หักคะแนนความประพฤติ จากการศึกษาพบว่ามีอาจารย์คอยควบคุมดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าร้อยละ 26.5 และควบคุมดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตปานกลางร้อยละ 61.2 แต่ถ้าจำแนกพฤติกรรมเป็นรายด้าน จะพบว่าแตกต่างกัน โดยที่นักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์มากมีพฤติกรรมแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการดูแลจากอาจารย์ปานกลางและนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งนักเรียนที่ไม่ได้รับการดูแลจากอาจารย์จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตสูงกว่า สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 เพราะเว็บไซต์ประเภท เช่น เว็บไซต์หาคู่บนอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ลามก และ โปรแกรมสนทนาบนอินเทอร์เน็ตนั้น จะต้องมีการลงทะเบียนเพื่อเข้าใช้บริการ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องมีการ e-Mail ส่วนตัวเพื่อใช้สมัครในการลงทะเบียนในการกำหนด Login และ Password ซึ่งบางเว็บไซต์ทางระบบจะส่ง Password กลับมาทาง e-Mail ของผู้ใช้บริการ ซึ่งถ้าอาจารย์ผู้ดูแลไม่ให้คำแนะนำและตักเตือนในการใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์แล้ว อาจทำให้นักเรียนนำ e-Mail ของตนเองไปใช้บริการในเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของอิซาเบลล์ (Isabelle, 2003) ได้ศึกษาเด็กไทยกับภัยออนไลน์ กล่าวว่าฝ่ายบริหารและอาจารย์ให้ความสนใจในเรื่องที่นักเรียนอาจเข้าไปในข้อมูลที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเว็บไซต์ลามก ส่วนในด้านของการติดต่อสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตนั้นไม่อนุญาตให้นักเรียนใช้โปรแกรมสนทนาบนอินเทอร์เน็ตและ e-Mail ที่โรงเรียน โดยที่โรงเรียนมีวิธีการตรวจสอบการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียน โดยให้ครูคอยเดินตรวจในขณะที่นักเรียนกำลังใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งจากการศึกษาพบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีมาตรการที่จะจัดการเรียนการสอนในเรื่องการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นระบบ การสอนอินเทอร์เน็ตในโรงเรียนส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การให้ความรู้ด้านเทคนิคและการใช้โปรแกรมใหม่ ๆ โดยที่ละเลยแง่มุมด้านผลกระทบทางสังคมและจริยธรรมของการใช้อินเทอร์เน็ต

ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. โรงเรียนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงศักยภาพด้านการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเต็มที่ เพื่อใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ในรูปของกิจกรรมชมรม การแข่งขันความสามารถต่าง ๆ
2. โรงเรียนควรมีการพัฒนาหลักสูตรร่วมกันในการให้ความรู้แก่นักเรียนเพิ่มเติมในการใช้อินเทอร์เน็ตให้ปลอดภัยและได้ประโยชน์ ในด้านการให้ข้อมูลส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ต การสนทนาบนอินเทอร์เน็ต การรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และการใช้บริการเว็บไซต์

3. โรงเรียนควรมีการจัดระบบรักษาความปลอดภัยในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อ
กั้นกรองแหล่งข้อมูลที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียน

4. ส่งเสริมบุคลากรด้านคอมพิวเตอร์ทั้งอาจารย์และเจ้าหน้าที่ในการพัฒนาความรู้ด้าน
อินเทอร์เน็ต เพื่อเป็นที่ปรึกษาและให้ข้อมูลแก่นักเรียนได้อย่างถูกต้อง

5. ปรับปรุงระบบห้องเรียนคอมพิวเตอร์ให้สามารถดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึงพร้อมทั้ง
ติดตั้งระบบที่สามารถสอดส่องการใช้คอมพิวเตอร์ของนักเรียนและลงโทษนักเรียนที่ฝ่าฝืน

6. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองได้รับความรู้ในเรื่องการดูแลนักเรียนในการใช้คอมพิวเตอร์และ
อินเทอร์เน็ตที่บ้านอย่างถูกวิธีและปลอดภัย

7. ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการดูแลสอดส่องพฤติกรรมการใช้
อินเทอร์เน็ตของเพื่อนทั้งในและนอกเวลาเรียน

8. ส่งเสริมให้นักเรียนใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นคว้าข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตให้เกิด
ประโยชน์และคุ้มค่าในการเรียนรายวิชาต่าง ๆ

9. ประสานงานกับผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในการปิดกั้นแหล่งข้อมูลที่ไม่เกิดประโยชน์
กับนักเรียน เช่น เว็บไซต์ลามกอนาจาร การซื้อขายบริการทางเพศ และการพนัน

10. รัฐบาลควรให้การสนับสนุนด้านงบประมาณแก่โรงเรียนในการพัฒนาเทคโนโลยี
ทางการสอนและเทคโนโลยีทางการสื่อสารแก่ทุกโรงเรียนอย่างเสมอภาค รวมถึงการพัฒนาพัฒนา
บุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในการใช้และดูแลระบบเครือข่ายอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่าเพศและลักษณะสถานศึกษา มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจาก
การใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1
ผู้วิจัยขอแนะนำให้ศึกษาเพิ่มเติมโดยการเจาะจงการใช้งานอินเทอร์เน็ตเฉพาะด้าน เช่น ด้านการให้
ข้อมูลส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ต การสนทนาบนอินเทอร์เน็ต การรับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และ
การใช้บริการเว็บไซต์ เรื่องใดเรื่องหนึ่งแบบเฉพาะเจาะจง เช่น การล่อลวงหญิงผ่านทางอินเทอร์เน็ต
ด้วยการสนทนาจากโปรแกรมการสนทนาต่าง ๆ เป็นต้น

2. จากการวิจัยพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัด
ชลบุรี เขต 1 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย
มาก จึงควรศึกษาในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับอาชีวศึกษา
หรือระดับอุดมศึกษา หรือเปรียบเทียบผลการศึกษาระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับ

นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

3. จากการวิจัยพบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดชลบุรี เขต 1 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยมาก จึงควรแยกศึกษาในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง เช่น ในเขตเมืองพัทยาและในเขตกรุงเทพฯ ทั้งนี้เนื่องจากสถานศึกษาในกรุงเทพฯและเขตเมืองพัทยาส่วนใหญ่มีความพร้อมด้านอุปกรณ์และเทคโนโลยีสูงกว่าสถานศึกษาในเขตภูมิภาคอื่น มีสื่อสัญญาณอินเทอร์เน็ตมีความเร็วสูงกว่า รวมถึงมีสถานที่ท่องเที่ยว สถานบริการยามคำคืน และร้านบริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลมากกว่า อาจทำให้มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากการใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนแตกต่างกันได้